

DISPARS de caçadors sobtant la tarda clara!
 Vet aquí que l'istiu —un altre istiu— és mort.
 Floriren lli i espígol; el bruc és rosa encara.
 S'han engroguit els oms de cara al nord.

I aquesta nit, igual que un somni jove,
 el primer fred de l'any, tot blau, ha descendit.
 I fresc, altra vegada, com una gresa tova,
 el meu ésser s'aviva, ben arraulit al llit.

*
 * *

Com cada any repeteix iguals miracles!
 Avui el cel serà més alt, més voladís.
 Un aire, fatigat de tan verds espectacles,
 escamparà un or tènue, activament felig,

i els llibres tan llegits, la vella confiança
 seran verges i dolços com els bons moscatells
 que es mengen cap al tard i ens omplen d'esperança
 com si ni el món ni els homes fossin un any més vells.